

Sygn. akt I CSK 484/20

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z wniosku T. S.
przy uczestnictwie X.Y.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt V Ca (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 5 marca 2020 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację wnioskodawczyni T. S. oraz uczestnika X. Y. od postanowienia Sądu Rejonowego w P. z 10 października 2018 r. w przedmiocie zniesienia współwłasności nieruchomości.

Uczestnik postępowania zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego w całości, zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., art. 228 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez

zaniechanie wszechstronnego rozpoznania materiału dowodowego i powielenie za Sądem I instancji szeregu wymienionych w skardze kasacyjnej ustaleń faktycznych, które skarżący uważa za błędne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że jedną z przesłanek dopuszczalności środka zaskarżenia jest interes prawny w zaskarżeniu. Dla jego powstania konieczne jest istnienie stanu pokrzywdzenia orzeczeniem (*gravamen*), który występuje, gdy zaskarżone orzeczenie narusza interesy skarżącego (zob. m.in. uchw. 7 sędziów SN z 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, OSNC 2014, nr 11, poz. 108; post. SN z 25 lutego 2015 r., V CSK 450/14; wyr. SN z 2 lipca 2015 r., V CSK 421/14). Brak interesu prawnego w zaskarżeniu powoduje odrzucenie skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.

Uczestnik zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego w całości, a więc także w części, w której oddalono apelację wnioskodawczyni. Rozstrzygnięcie w tym zakresie nie rodziło dla uczestnika negatywnych skutków prawnych, wobec czego należało uznać, że brak jest po jego stronie interesu prawnego w kwestionowaniu postanowienia Sądu Okręgowego w tej części.

Skarga kasacyjna podlegała jednak odrzuceniu w całości ze względu na to, że została oparta wyłącznie na niedopuszczalnych zarzutach.

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. W szczególności należy w związku z tym zauważyć, że przedmiotem oceny Sądu Najwyższego nie może być zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., gdyż odnosi się on bezpośrednio do dokonywania przez sąd oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). To samo dotyczy przepisów obejmujących tzw. bezdowodowe ustalanie faktów, a więc art. 228 § 1 k.p.c. Stanowisko to należy uznać za utrwalone w orzecznictwie i brak jest podstaw do formułowania wobec niego jakichkolwiek odstępstw. Skarżący może dążyć do wykazania wadliwości poczynionych ustaleń faktycznych jedynie powołując się na mające istotny wpływ na wynik sprawy naruszenie przepisów postępowania, które nie

sprowadza się bezpośrednio do oceny dowodów (zob. wyr. SN z 29 grudnia 2020 r., I CSK 69/19 wraz z przywołanym tam orzecznictwem).

Dostrzec przy tym należy, że powoływane przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (poza kwestią oceny dowodów) rzekome nierozpoznanie zarzutów apelacji wymagałoby ewentualnie postawienia zarzutu naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., przy czym nawet pobieżna analiza uzasadnienia zaskarżonego postanowienia i uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie daje podstaw do wyciągnięcia wniosku, że wymienienie go wśród podstaw skargi czyniłoby ją oczywiście uzasadnioną.

W tym stanie rzeczy należało uznać, że skoro podstawy skargi obejmują wyłącznie zarzuty dotyczące ustalania faktów i oceny dowodów, to skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna *a limine* (zob. post. SN z 23 października 2006 r., I UK 194/06; post. SN z 30 lipca 2012 r., II CSK 10/12; post. SN z 10 sierpnia 2018 r., I CSK 221/18; post. SN z 12 października 2018 r., II CSK 269/18).

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.